JOSÉ MARÍA SÁNCHEZ-SILVA

MARCELINO
LEIB JA VEIN

AGNUS DEI
TARTU 1994

Originaal:
Marcelino, pan y vino

José María Sánchez-Silva

Tõlkinud:
Maarja Kaplinski

Kujundanud:
Tiina Kuus

1. vasakpoolsete Sõift.
2. ~~eimeent~~ valja pole võõ-
- Ô valetada Õ

Umbes sada aastat tagasi palusid kolm frantsiskaani munka ühe väikese küla vanemat, et ta lubaks neil asuda elama vanadesse mahajäetud varemetesse umbes kahe penikoorma kaugusel külast. Külavanem andis selleks oma vastutusel loa ega küsinud linnaisade arvamust, kellele see maa-ala kuulus. Mungad õnnistasid oma heategijat, läksid varemetesse ning hakkasid aru pidama, kuidas seal ööd veeta. Tegemist oli talumajaga, mis oli kõvasti kannatada saanud - kunagi võideldi seal prantslastega, kui need 1800. aasta paiku Hispaaniasse tungisid.

Vendade hulgas oli üks noor ja väga leidlik munk. Tema nägi kohe, millest tuleb alustada. Varemetes leiduvatest kividest võis ehitada esialgse hoone, kuigi kõik kivid polnud terved. Läheduses oli puid, millest võis saada küttematerjali ja veidi eemal voolavast ojakesest joogivett. Kuna aeg oli juba hiline - nad olid küll varakult teele asunud, aga üks vendadest oli haige ja tõntsi sammuga vanake - siis otsustas

noor munk alustada kôige hädapärasemast. Ta ehitas ruttu mônest ridvast ja vanast kaasavôetud tekist kivide vahele katusealuse, süütas tule ja seadis vanakese lôkke äärde istuma. Kolmanda venna saatis ta ojakesest vett tooma. Seni küpsetas ta ise lôkkel môned ühelt naiselt almuseks saadud kartulid. Õhtupalve loetud, kasin eine söödud ja oligi käes öö ning kolm venda uinusid, et järgmisel hommikul alustada leidliku venna juhtimisel tööd.

Nii algas selle üksildase maja ümberehitamine ja viiskümmend aastat hiljem, kui meie sinna sisse astume, on seal môndagi muutunud. Nüüd on see lihtne, kuid tugev ehitus, mis on mônigi kord tormi ajal ~~on~~ varjupaigaks teekäijatele ja karjustele. Maja taga on kivipiirdega aed, kus kasvavad juurviljad vendadele toiduks. ~~Vendadel on aia tagumises nurgas väike surnuaed.~~ Kloostri alumisel korrusel asuvad koguduse kabel, munkade eluruumid ja köök koos sahvriga. Ülemisel korrusel on mitu väikest ruumi ning mahukas panipaik suuremate, harvemini kasutatavate asjade jaoks. Vana puukoidest söödud trepp viib siit pööningule, mida valgustab kitsas aken.

Vendi pole enam kolm, vaid kaksteist. Kolmest esimesest mungast puhkavad kaks aia tagumises nurgas kloostri kalmistul. Vend, keda me mäletame noore ja leidlikuna, on nüüd vana ja haige. Mungad elavad palvetele ja tööle. Ümbruskonna inimestel on neist palju kasu, sest nende seas on neli vôi viis preestrit, kes lähedastes külades pühapäevadel ja pühade ajal jumalateenistusi peavad. Nad ristivad lapsi, laulatavad noori, matavad surnuid ning vôtavad inimesi pihile, lohutavad neid. *

ümmavad neile uduapa

~~Môni aasta tagasi suri vana külavanem.~~ Ühel päeval tuli uus külavanem oma eesli seljas kloostri juurde küsima, mis

kaunavad professionidel pilte.

Aga

ôigusega mungad seal elavad. Vennad vastasid talle tasaselt ja alandlikult, et kui vaja, lahkuvad nad kohe sellest majast, mis nad olid oma kätega ehitanud sinna, kus enne polnud muud kui yaremed. Môned asusidki end teele seadma, kuid seepeale pöördus külavanem teepeal ra ~~lubas vanem~~ neid veel môneks ajaks sinna jääda. Mône aasta pärast suri ka see külavanem ja uus, ~~saavutas~~ ~~sest~~ lithas vanema tööd saades linnaisadelt vendade jaoks loa seda maa-ala ajutiselt kasutada. Luba tuli iga kümne aasta tagant uuendada, aga mungad tegid ümberkaudsetes külades nii palju head, et linnavalitsus teatas abilile, et on ohustanud ~~otsustas~~ maa ja kloostrihoone neile päriseks kinkida. Seepeale vastas kloostriülem kindlalt, et see oleks parim viis neid sealt ära ajada, sest nad ei tohtinud midagi omaks pidada, vaid pidid elama ainult almustest.

Tänu vendade hoolele ja armastusele muutus kloostrihoone ajapikku mitte ainult tugevaks, vaid ka ilusaks. Kuna lähedalt sai kastmiseks vett, kasvatasid vennad aias puid, lilli ja muid taimi. Aed oli hoolitsetud, korras ja puhas.

Kord, kui meie sajand juba ~~alanud~~ algamas oli, juhtus ~~järgmine~~ müsteerium lugu. Ühel varahommikul kuulis uksehoidja-vend paokile jäetud ukse tagant nuttu. Ta jäi kuulama ja läks lôpuks välja vaatama, kust see hääl tuleb. Kaugel idakaares muutus taevas juba heledamaks, kuid oli veel öö. Vend läks môned sammud hääle suunas, kuni märkas midagi liigutava riidekompsu taolist. Ta läks lähemale. Kompsukesest kostsid hääled, mis polnud midagi muud kui vastsündinud lapse nutt, kelle keegi pidi olema paari tunni eest maha jätnud.

Hea vend vôttis vastsündinu sülle ja viis ta kloostrisse. Et mitte äratada magavaid vendi, kes vajasid puhkust pärast pikka käimist ja rasket tööd, püüdis ta väetikest vaigistada

kuidas oskas. Munk ei osanud muud ette võtta, kui tegi tükikese valget riiet vees märjaks ja andis poisikesele imeda. Too leppis sellega ja jäi vaikseks nagu temalt oodati. Last kätel hoidev vend kuulis esimest kauget kukelaulu ja nägi kassi jahile hiilimas, Oli aeg hommikukelli helistada ja ülematele oma leiust rääkida. Väikene oli uinunud kasinas soojuses, mida hea venna kare rüü talle pakkus. Hea seegi, et oli kevad ja polnud enam kuigi külm, muidu oleks vaeseke kergesti võinud surnuks külmuda. Kellahelina peale hakkas igast kandist kostma hääli. Kui vend last abtile näitas, ei suutnud too oma hämmeldust varjata. Imestushüüete peale tõttasid sinna ka kõik ülejäänud vennad. Uksehoidja pidi üha uuesti jutustama, kuidas kõik oli juhtunud. Mehed naeratasid ja vangutasid tema seletuste peale päid. Probleem oli raske. Mida pidid nad munkadena lapsega tegema? Ei saanud nad tema eest hoolitseda ega võinud tema tulevikku kindlustada. Kloostriülem andis korralduse peagi küla poole teele asuvatele vendadele, et nad lapse kaasa võtaksid ja ta külavanema juurde viiksid. Uksehoidja-vend ja mõned nooremad mungad ei tahtnud selle otsusega nõustuda. Noor preester Bernardo leidis esimesena takistava asjaolu.

"Isa," pöördus ta abti poole, "aga kas me ei peaks teda enne ristima?"

See õnnelik mõte peatas kõik. Ülem jäi nõusse ja otsustas, et väetikest ei saadeta niikaua ära, kuni temast on ristiinimene saanud. Kõik suundusid kloostri kabeli poole, kui vend Gil peatas nad uue küsimusega:

"Ja mis me talle nimeks paneme?"

Mõnelgi oli juba püha Franciscuse nimi huultel, kui vend uksehoidja kiirustades ette astus ja ütles:

"Mis te arvate, isa, kui paneksime talle tänase päeva

Hea vend võttis vastsündinu sülle ja viis ta kloostrisse.

pühaku nime?"

Oli aprilli lôpp ja püha Marcellinuse päev*. See nimi siis valitigi.

Veidi aja pärast nuttis väike kristlane Marcelino ristimisvee all, kuigi äsja oli soola maitse suus**ta üllatusest vaikima pannud.

See kohtumine oli vendi rôômustanud ja kui esimesed vennad olid teele asunud, jäid teised kurvaks, et pidid lahkuma lapsukesest, kes Jumala tahtel nende ukse taha oli sattunud.

Kaks munka töötasid aias. Äkki katkestas üks neist töö ning ütles:

"Kui mul lubataks, siis vôiksin küll tema eest hoolitseda."

Teine hakkas naerma ja küsis, millega ta môtleb last toita.

"Kitsepiimaga," vastas esimene vend. Mône kuu eest oli kloostrile kingitud kits, kelle piim oli määratud peamiselt haige ja vana munga jaoks, ~~Too~~ hes oli üks kloostri asutajatest.

Vahepeal polnud kloostriülem aega kaotanud, vaid oli käskinud kôigil vendadel järele pärida, kelle laps see vôiks olla ja mida kohalikud vôimud saaksid tema heaks ette vôtta. Abt tahtis, et poiss satuks vôimalikult headesse kätesse, sugulaste juurde vôi selle külavalitsuse hoole alla, kes teda kôige rohkem aidata saaks. Nendes ja muudes

---

* 28. aprill

** tollel ajal pandi ristimisel ristitavale suhu tera soola kristliku tarkuse võrdkujuna (toim. märkus)

Abt otsustas, et laps jääb vähemalt selleks päevaks kloostrisse.

toimetustes mööduski hommikupoolik. Abt otsustas, et laps jääb vähemalt selleks päevaks kloostrisse. Munkade proovilepanemiseks tegi ta näo, et tahab poisi ühe vennaga külasse saata. Mitmed astusid seepeale alandlikult tema juurde ja palusid, et ta jätaks poisikese järgmise hommikuni nende juurde, sest keskpäev on möödas ja väike võis teel külmetuda. Selline vastuseis oli abtile meeltmööda ning Marcelino jäigi vendade hoole alla.

"Issanda ingli" palve ajal jõudsid vennad kloostrisse tagasi. Nad jutustasid kloostriülemale kõigest, mis päeva jooksul oli juhtunud. Kui kloostriülem küsis munkadelt, mis vastus saadi võimudelt, kui nad asjaloost teatasid, vangutasid nood päid, justkui oleksid kokku rääkinud. Kõikjal oli vendadele vastatud, et külad on vaesed, ja sellest, kes võis lapse kloostri ukse taha jätta, ei teata midagi ning kui leiduks perekond, kes oleks nõus lapse enda hoolde võtma, ei suudetaks teda majanduslikult toetada. Nõnda see ka oli, sest mõni aeg tagasi oli maakonda tabanud põud, mille tõttu enamus peresid tõsist kahju kannatas.

Niisiis pidi ülem Marcelino kloostrisse jätma. Abt lootis poisi kasvatamisel abi healt ja ustavalt külavanemalt ja mõnelt kloostri lähedal elavalt perekonnalt. Ka mõtles ta kirjutada mõnda linnas asuvasse suuremasse kloostrisse. Ühesõnaga, head mungad nägid, et esialgu jääb poiss nende juurde ja nende südamed olid sel õhtul täis vaikset rõõmu. Marcelino jäeti vend uksehoidja-venna hoolde ja kui aeg kätte jõudis, läksid kõik teised vennad puhkama, olles enne mitu korda pakkunud lapsele lahjendatud kitsepiima. Väike oli sellise toiduga kõigiti rahul.

Nii saabus järgmine päev ja õige mitmed järgmised.

Kuigi kloostriülem oli justkui otsustanud lapse kloostrist ära saata, juhtus alati midagi, mis Marcelino lahkumise edasi lükkas. Ümberkaudsete külade elanikud olid väikesest kloostrielanikust kuulnud ning mõnigi käis poissi vaatamas, tuues kaasa vajalikke toiduaineid. Kuid endiselt ei teatud midagi tema vanemaist ega leitud ka Marcelinole kasuvanemaid. Ootamatult suri uksehoidja-vend. Enne surma palus ta, et poiss kloostrisse päriseks jäetaks ning teda jumalakartuses kasvatataks, kuna temast võiks frantsiskaanlane saada.

~~Möödusid kuud.~~ Marcelino kasvas koka hoole all, kes kitsepiimaga maitsvaid putrusid keetis. Poiss muutus ikka elavamaks, rõõmsamaks ja kenamaks. Aasta möödudes said vennad loa Marcelino ametlikult kloostrisse vastu võtta. Enam polnud kellelgi õigust last sealt ära viia peale tema vanemate, kui nad kunagi peaks leitama. Poiss kasvas ja sirgus ning oli kogu kloostrile rõõmuks, kuid mõnikord ka peavaluks. Kuigi ta polnud paha laps, tegi ta mõnikord siiski vallatusi: tema puuviljanäppamised aiast ning ulakused kabelis või köögis tegid vendade elu mõnigi kord üsna raskeks, muret tegid ka tema väikesed haigused. Siiski armastasid mungad teda nagu oma poega ning temagi austas ja imetles neid omal kombel.

Kui Marcelino hakkas saama viie-aastaseks, oli ta juba tugev, ka elav poiss, kes tundis kaugelt ära iga kloostrilooma või iga eluta asja. Ta tundis loomade eluviise ja kombeid, rääkimata vendadest iseloomust, kellest igaühega suhtles ta ise viisil ja kellest mõnedele oli ta hüüdnimedki pannud. Nii oli kloostriülem lihtsalt Isa; vana ja haige munk oli vend Paha ja uus uksehoidja vend Uks. Vend Bernardot, kes oli kloostriülemale teinud ettepaneku

poiss ristida, nimetas Marcelino seda teada saades Ristivennaks. Mälestuseks esimestest tummidest jäi hea koka nimeks vend Puder. Kôige rohkem meeldis oma hüüdnimi vanale mungale, kes ei väsinud end vend Pahaks nimetamast. Ta pidas end oma haiguse tôttu teistele koormaks ning vôrdles end Juudasega Jeesuse järgijate seas. Tegelikult oli vend Paha kôigi silmis püha mees ning nad pidasid temast väga lugu. Isegi kloostriülem ei pidanud paljuks tema käest nôu küsida.

Marcelino peale ei suutnud vennad vihastuda, sest nad mitte ainult ei armastanud teda, nagu me juba ütlesime, vaid neid ka lôbustasid poisi naljakad vallatused, mille üle nad mônigi kord suutäie naerda said.

Kôiges, mis ei olnud vastuolus vendade armastusega Issanda vastu ja alandliku kuulekusega kloostriülemale, oli Marcelino kuningaks kloostris. Sealt oli ta ainult paaril korral väljas käinud ja sedagi enamasti seoses järelepärimistega tema sündimise ja mahajätmise kohta, mida vennad ikka väsimatult jätkasid. Nii oli Marcelino käinud kord ühe, kord teise vennaga ümberkaudsetes külades tutvusmisretkedel, mis olid teda alati hämmastanud ja lôbustanud, millest aga asja enda seisukohast mingit abi polnud, sest ei leitud ei poisi vanemaid ega kedagi, kes neid oleks tundnud. Vennad hakkasid arvama, et lapse oli kloostrivärava juurde jätnud môni mujalt pärit naine vôi mees, kes ise ilmselt poleks saanud last üles kasvatada ja lootis, et head frantsiskaanid ta enda juurde vôtavad. Niisiis oli Marcelino nüüd peaaegu päevad otsa üksi, mängis ja mõtles omi môtteid, kui ta just ei löönud kaasa vendade tegemistes selle vähesega, mida ta teha sai. Ristivend oli talle meisterdanud väikese käru ja sellest sai tema esimene ja

kôige suurem mänguasi. Käruga käis ta siis mônikord aias vendadel abiks, laadides kärule kord meloni - palju rohkem sinna lihtsalt ei mahtunud - kord hunniku kartuleid vôi koguni viinamarjakobaraid. Aga Marcelino kôige armsamateks mänguasjadeks olid loomad. Vanast kitsest, kes oli talle amme eest olnud, sai tema eriline lemmik ja mônikord ajasid nad isegi omal viisil juttu.

"Minu kärnkonn on jälle pôgenenud, ometi panin ma ta veepurki kinni ja purgile veel kivi peale."

Ja kits vangutas filosoofiliselt pead, justkui tahtes öelda, et kärnkonnadega juhtub tôesti kummalisi asju.

Kloostri aeda ümbritses hekk. Mitmed tunnid oma päevast veetis Marcelino seal sisalikke taga ajades vôi vaadeldes, kuidas nad seal päikesepaistel nôtkelt liikusid. Loomakestel oli eredavärviline keha, hele kôht ja nööpnôelasuurused kaunilt säravad silmad. Marcelino polnud aga sugugi alati hea poiss. Mônikord lôbustas ta end sellega, et raius sisaliku pooleks ning vaatas siis, kuidas ärarebitud saba veel tükk aega viskles. Ka pääsukesed ja teised linnud lôbustasid teda. Loomadele ja lindudele püüniste valmistamist oli talle ôpetanud vend sakristaan, keda Marcelino kutsus vend Pimm-Pômmiks. Suuri ~~ohtlikke~~ ämblikke, keda sealkandis leidus, "kuradihobudeks" kutsutud kärbseid, igasugu pôrnikaid, rohutirtse ja isegi skorpione - kellelt ta oli ôppinud osavalt mürgiastelt eemaldama - neid kôiki armastas ta hirmutada ja kinni püüda. Kord oli skorpion teda nôelanud ning sellega kaasnevad kohutavad valud olid tal ikka veel meeles, Vend Uks oli oma suuga poisi sääremarjal olevast haavast mürgi välja imenud. Sellest ajast peale tôotas Marcelino skorpionidele kättemaksu. Ühel päeval kuulis ta kloostrisse

kôblast laenama tulnud talupoegadelt, et sealkandis on palju skorpione. Kuna nad on ohtlikud, siis tavatsetakse neid jätta surema päikese kätte, mida nad ei talu, sest elavad alati lehtede varjus või kivide all jahedas ja pimedas. Nüüd käis Marcelino salaja skorpionijahil. Ta kergitas kive ja sonkis kepiga heki sees kuni kummalist kahvatuvärvilist vähki meenutav loom välja ronis. Siis eemaldas poiss temalt ühe löögiga mürgiastla ning torkas teravaotsalise orgi looma kehast läbi ning jättis skorpioni surema. Nii mônedki sellised seiklused lôppesid pôhjaliku peapesu ja üsna "kôva kôrvavaluga". Jahilkäikudelt tagasi jôudnud, tahtis Marcelino oma saaki alles hoida. Konnad sulges ta veega täidetud purki, rohutirtsud ja mardikad auklikukstorgitud karpi. Aga igal hommikul üles ärgates leidis ta üllatusega, et karbid ja purgid on tühjad - tema vangid olid öösel pôgenenud. Marcelino ei teadnud, et head vennad, kes poisi halbu kombeid tundsid, olid öösel, kui tema magas, kôik jumalaloomad vabaks lasknud.

Marcelino polnud mitte alati loomade vastu julm. Tihti oli ta abiks hiirejahil vanale „Nudipeale," kloostri kassile. Kiisu oli poolpime ja ühe kôrvaga. Teise kôrva oli ta kaotanud nooruspôlves, lüües hirmsat lahingut suure koeraga, kellega ta oli hiirejahil kaklema läinud. Teda vôis peaaegu taimetoitlaseks pidada, sest selles pühas ja vaeses majapidamises liikus lihapoolist ôige harva. Nii pidi temagi sööma seda, mida parajasti leidus: türgi ube, herneid vôi kartuleid-porgandeid.

"Ei, vana, mitte siitkaudu," ütles Marcelino ikka „Nudipeale," kui nad koos jahil käisid. Marcelino sulges keppide ja kividega hiireuru kôik väljapääsud. Kui hiir oli kinni püütud, sattus Marcelino hoopis meeleheitesse, nähes,

Ei „Nudipeal suurem abiks,

Suured ohtlikud ämblikud, keda seakandis levdus, „kenadi lobudeks kut
nutud kõbed, ganegu põnnikad, rohutihtnud ja isegi skorpionid - kellelt ta oli
õppinud osavalt mõrgiastelt eemaldama - neid kõiki armastas ta hoomu-
tada ja kõnni põõda.

kui külmavereliselt ja mônuga Nudipea hiirega mängis. Kass väntsutas hiirt käpaga ja tôkestas tal pôgenemistee, tegemata talle vähimatki viga.

"Nii kannatab ta ju rohkem," manitses Marcelino Nudipead. meenutades seda, mis vennad temale ütlesid.

Marcelino vôttis kepi ja surmas hiire ühe hoobiga.

"Siin ta sul nüüd on!" Aga Nudipea ei pooldanud vägivalda ega veriseid vaatepilte. Nähes, et hiir ei liiguta, pööras ta oma nukrad poolpimedad silmad Marcelino poole, justkui tahtes öelda:"Miks sa ta tapsid? Kas sa ei näinud, et ma lôbutsesin?"

Mônikord, nähes Marcelinot pikalt rääkimas iseenda vôi mône loomakesega, ütlesid hämmeldunud mungad üksteisele, et ta on nagu väike püha Franciscus.

Jaa, jaa, püha Franciscus! Marcelino vôis raskelt koormatud sipelga pesani kanda, kuid vôis ka sipelgale mulda peale kuhjata, et näha kuidas segadussesattunud sipelgad töö katkestavad ja pea kaotanuina edasi-tagasi jooksma hakkavad.

Marcelino mängudest vôttis alati osa nähtamatu kaaslane - esimene laps, keda ta oma elus oli kohanud. Kord oli ühest külast teise koliv perekond abtilt saanud loa kloostri lähedal peatuda, et hankida sealt vett ja muud vajalikku. Perega oli kaasas nende noorim poeg Manuel. Nii nägi Marcelino esimest korda endavanust poissi. Ja seda last Marcelino enam unustada ei suutnud, olgugi et nad mängimise ajal vaevalt mône sôna olid vahetanud. Sellest ajast saadik oli tema kujutlustes alati ka Manuel. Marcelino ~~mäletas hästi~~ lausa nägi teise silmilelangevat heledat tukka ja määrdunud ninaalust. Nii ütles ta vahel:

"Manuel, mine eest ära; kas sa ei näe, et sa segad?"

Mônikord jäi Marcelino môtlema selle üle, kust ta ise küll vôiks pärit olla vôi kus vôiks olla tema perekond: ema, isa, ôed-vennad. Ta teadis, et teistel lastel on perekond enamasti olemas. Ta oli seda küsinud kahelt vôi kolmelt vennalt, kellega ta eriti hästi läbi sai. Kuid vastuseks rääkisid need ainult loo sellest, kuidas ta kloostri-värava juurest leiti. Kui ta eriti peale käis ja ema taga nôudis, viipasid vennad ebamääraselt käega, mis Marcelino jaoks asja sugugi selgemaks ei teinud ning sônasid lihtsalt:

"Taevas, mu poeg, taevas!"

Marcelino tundis, et täiskasvanud teavad ja suudavad kôike, aga kuna ta oli väga tähelepanelik, siis môistis ta, et vahel nad ometigi eksivad. Miks siis ei vôinud nad eksida ka selles, et tema ema taevas on? Eks olnud ta ju nii sageli taevasse vaadanud, lootuses seal ema näha?

Marcelino polnud sugugi rumal poiss. Üksindus oli teda ôpetanud môndagi märkama. Nii ei jätnud ta kasutamata vendade hetkelist tähelepanematust, et hiilida aeda maiustama, sest muud vôimalust selleks vaeses kloostris ju ei olnud, vôi et pôigelda kôrvale mônest saadud ülesandest.

Paradiisis, milleks Marcelino jaoks oli klooster, aed ja heinamaa kloostri lähedal, oli üksainus hea ja kurja tundmise puu, üksainus keeld piiras poisi tegutsemisvabadust: tal ei olnud lubatud ronida pööningule ja kolikabrisse, sest trepp oli lagunenud ja nii väikese lapse jaoks ohtlik. Algul hirmutasid mungad teda suurte mustade rottidega, keda seal üleval olevat tosinate viisi, kôik suured ja mustad, pikkade-pikkade sabade ja hirmsate nôelteravate hammastega. Aga peatselt oli Marcelino rottide asjus juba suurem asjatundja kui vennad ise. Siis môtlesid nad tema uudishimu taltsutamiseks välja loo pikast mehest, kes on ennast

pööningule peitnud ja Marcelinot nähes ta kindlasti kinni püüab ning igaveseks ära viib. Sellegipoolest heitis Marcelino tolle keelatud trepi poole igatsevaid pilke ja ei möödunud päevagi, kus ta poleks teinud otsust käia üleval ära juba järgmisel päeval, kui vennad on kloostrist külasse läinud. Siis jäid koju ainult kokk, uksehoidja ja vennad, kelle kohustuseks oli aia eest hoolitseda. Ühel või teisel põhjusel polnud see julge plaan veel teoks saanud. Kord oli ta isegi üritanud jalga teisele trepiastmele panna, mispeale see nii valjusti kriuksatas, et vallatul poisil ihukarvad püsti tõusid.

Marcelino mõtles üha, kuni lõpuks oli plaan valmis: ta jätab sandaalid trepi juurde ja ronib paljajalu üles. Aga enne kui ta jala trepiastmele paneb, proovib kepiga järele, kust nad kriuksuvad. Kõige raskemad pidid olema esimesed viisteist trepiastet, sest keegi võis teda alt näha, aga kui ta trepikäänakust mööda jõuab, siis on ta päästetud ja võib avastu retke rahulikult jätkata.

Mõeldud, tehtud. Ta valis vaikse õhtu, kus vennad olid kloostris mitmesuguseid kohustusi täitmas või väljas. Kodus olid ainult kolm venda: üks oli aias, teine köögis ja kolmas kongis. Vend Puder hoolitses köögis söögi eest ja täitis ka uksehoidja kohustusi, sest vend Uks oli välja läinud, ning oma kongis lamas vend Paha.

Marcelino oli muretsenud endale hea kepi. Trepi juurde jõudes võttis ta sandaalid jalast ning hakkas aeglaselt ja ettevaatlikult üles minema. Ta toetas jala ainult astme sellele poolele, millest ta kepiga proovimise järgi arvas, et see kriuksuma ei hakka. Poiss ronis aeglaselt ülespoole ja ta süda peksis kohutavalt. Ta teadis, et teeb midagi keelatut, kuid samas ei suutnud end sundida alla minema oma

Marcolino ~~võttes~~ mustes endale hea kepi, võttes sandaalid jalast ning hakkas [illegible]

toimetusi tegema. Trepikäänakuni jôudnud, hingas Marcelino kergemalt. Seal üleval käeulatuses oli kolikamber ja pööning. Samal hetkel kuulis ta end hüütavat.

"Marcelino, Marcelino!"

See oli vend Gili hääl. Küllap oli ta mône kärnkonna leidnud ja kutsus poissi seda püüdma. Marcelino oli erutuses peatunud, kuid samas taipas, et tal on igal juhul aega üles kiigata ning siis aeda lipata. Vôis teha näo, nagu poleks ta kutsumist kuulnud.

"Lähme, Manuel," ütles ta endamisi.

Nii ronis ta edasi ja jôudiski lôpuks üles. Ettevaatlikult tegi poiss kolikambri ukse lahti. Nagu ta oli kujutlenudki, oligi seal tôeline paradiis: kuivad puud, suured tühjad kastid, kirkad, labidad ja savipotid. Siin oleks nii hea mängida talvel, kui külma ilmaga polnud tahtmist kloostrist välja minna. Nüüd seadis Marcelino ettevaatlikult sammud pööninguukse juurde. Kôigepealt piilus ta pragude vahelt sisse, kuid nägi ainult niipalju, et sees on pime. Poiss tôukas ust ja see krääksatas teravalt. Marcelino tôukas veel. Kui pragu oli küllalt lai, pistis ta pea sisse ning vaatas ringi. Pööning oli väiksem kui kolikamber. Seal oli tilluke suletud aken, millest valgus hädavaevu sisse pääses. Vähehaaval harjusid Marcelino silmad pimedusega. Ta hakkas nägema ümberringi olevaid asju.

Seal olid mône katkised toolid ja laud, palgijuppe ja muud koli, kuigi see kôik nägi veidi korralikum välja kui kolikambris. Parempoolses seinas tundus olevat raamaturiiul tolmunud raamatute ja paberivirnadega. Vastasseinas oli aknake ja selle all katkist mööblit. Kui Marcelino , ise peadpidi ukse vahel kinni, vasakule vaatas, ei saanud ta kohe aru, mis seal oli. Siis nägi ta pikka poolpaljast meest

peaaegu

käed laiali näoga tema poole. Marcelino pidi äärepealt ehmatusest karjatama - mees paistis teda vaatavat. Mungad olid siis talle tôtt rääkinud! Seal oli tôesti üks mees, kes kôige paremal juhul ta endaga igaveseks kaasa viib! Marcelino tômbas kähku pea tagasi, kriimustades seejuures kôrva ja lôi ukse kinni. Paljajalu, olles unustanud nii kepi, Manueli, kui selle, et ta vôib kära teha, jooksis poiss täiesti segasena trepist alla. Ta tormas vahekäiku, sealt edasi heinamaale ning vajus ühe puu alla. Ta oli kohutava ehmatuse üle elanud. See oli siis tôsi: pööningul oli üks kole mees. Marcelino pani sandaalid jalga ja hakkas ikka veel värisedes aia poole aia poole minema.

Igatahes oli nähtud mees veel keegi, kelle peale kogu aeg môelda. Ainult temast ei vôinud Marcelino kellelegi rääkida. Mungad oleksid teda karistanud ja poiss môistis, et seekord asja eest.

++++++++++++++

Juba hommikul oli ilm pilves olnud ja lôpuks hakkaski äikesevihma sadama. Marcelino oli puu otsa linnupesa järele roninud. Kui mustad pilved taevasse tôusid ja esimesed kôuekärgatused kostsid, ronis ta puu otsast alla ning jooksis läbi vihma kloostrisse varjule.

Marcelinole ei meeldinud äike, kuigi ta leidis, et päeval pole asi nii hull. Öist äikest kartis ta palju rohkem. Välgusähvatused valgustasid poisi tuba, kus ta magas ainukeses voodis, mis majas olemas oli. Mungad magasid

patukahetsuseks kôvadel laudadel otse pôrandal. Suured septembriäikesed ajasid Marcelino öösiti üles. Kôuekômina, välgusähvatuste ning pidevalt vastu katust peksva vihma saatel veetis ta vaevarikka öö.

Marcelino ei sallinud talve: talvel sai ta palju vähem väljas olla ja kloostris oli igav ning, mis veel hullem, mungad hakkasid teda ôpetama. Tähed oli ta juba eelmisel talvel selgeks saanud. Abt oli Marcelinole öelnud, et sel talvel peab ta lugemise selgeks ôppima. Väga palju Marcelino veel ôppinud ei olnud. Palvetada ta loomulikult oskas ning teadis ka katekismusest üht-teist. Abti soovitusel polnud mungad tahtnud ôpetusega talle veel väga peale käia.

Kloostri uksel seistes ja vihmasadu vaadates môtles Marcelino talvest ja sellest, kui paha on, et see varsti kätte jôuab. Talvel paistis kôik nii kurb! Suurem osa linde lendas ära ja loomad pugesid oma urgudesse. Marcelinole jäi seltsiks ainult Nudipea, aga kass oli juba vana ega tahtnud enam mängida, turtsus vaid oma sôbra peale. Siis meenus Marcelinole mees pööningul. Esimesest korrast, mil Marcelino teda nägi, oli juba mitu päeva möödas. Marcelino môtles, et talvel ei saa ta üleval käia, sest vennad on enamasti kodus. Nemad ei karda ei äikest, vihma ega külma ning käivad iga päev väljas, kuid tulevad palju varem tagasi, maja on vaiksem ja teda vôidakse kuulda. Marcelino otsustas uuesti meest vaatama minna, enne kui talv kätte jôuab.

Ta oli mehe peale palju môelnud. Nii palju, et ta pea oli küsimusi täis. Kas mees mônikord pööningult alla ka tuleb, vôi on ta kogu aeg seal, väljasirutatud käed vastu seina toetatud? Kas mees pööningul on haige nagu vend Paha,

*5 Marcelino oli punotsa ronimud linnupesa jäule ronimud. lk 19

keda haigus juba palju aastaid voodist välja ei lasknud? Ühelt poolt hirm, mida Marcelino oli tundnud, kui ta meest esimest korda nägi, ja teiselt poolt kaastunne mõtte juures, et võib olla ei ole mees seal üleval mitte ainult alasti ja üksi, vaid ka haige, süvendasid temas soovi uuesti üleval käia ning meest paremini vaadata. Küllap oli ta nii hirmsasti kartnud munkade jutu pärast, Aga kui ta oleks tahtnud poissi ära viia, siis poleks tal üldse vaja olnud nii kaua oodata, mõtles Marcelino. Ta oli ju nii palju kordi kloostris, aias või heinamaal peaaegu üksi olnud! Täiskasvanud mehele vastuhakkajat poleks temast olnud ja tahes-tahtmata oleks ta pidanud laskma ennast kaasa viia.

Selleks ajaks, kui vihm järele jäi ja kõuekõmin ikka kaugemalt kostma hakkas, oli Marcelino juba otsustanud. Tal oli plaan valmis ning selles osalesid ka Manuel, tema nähtamatu sõber, ja „Nudipea," kes köögis pliidi juures magas.

"Tead mis, Manuel, me peame üles minema. Mina teen niisamuti nagu esimene kord: võtan kepi kaasa ja sandaalid näpu otsa. Kui ma ukse juurde jõuan, siis paotan seda ja piilun tükk aega, kas mees hakkab liikuma. Kui hakkab, siis jooksen minema. Kui ei hakka, siis teen kepiga akna lahti ja me vaatame teda lähemalt. Kuni mina seda kõike teen, valvad sina treppi, eks? Muidu vennad viimati tulevad ja tabavad meid teolt."

Marcelino ootas sobivat hetke. Iga kord kui ta retkele mõtles, pidi tal hing kinni jääma. Aga tasapidi ta harjus ja nüüd püüdis ta igal võimalusel vendade juttu pealt kuulata, et valida teise seikluse jaoks kõige sobivam päev.

Lõpuks see päev tuligi. Äikest polnud enam olnud ja nagu ikka sügisel, tegid vennad hoolega ettevalmistusi talve

tulekuks: korrastasid maja ja püüdsid koguda hästi palju annetusi. Talv oli pikk ja kui ilmad halvaks läksid, muutusid teed läbipääsmatuks. Oli aastaid, kus lumi ja tuul hoidis vendi kuu aega vôi kauemgi kloostris kinni ning selle aja jooksul ei käinud seal loomulikult ühtegi inimest ega toodud ühtegi annetust. Niisiis, käes oli aeg ennast lähenevaks talveks valmis seada. Vennad hakkasid rohkem väljas käima ja nii olid tulemas päevad, mis sobisid Marcelino soovide täitumiseks. Kui Marcelino ôige hetke mööda laseb, siis pole tal niipea uut võimalust loota. Järgmiseks pidid vennad hakkama kloostrit remontima, katuseid ja aknaid kohendama ning kôiki pragusid kinni toppima, kust külm vôis sisse tulla.

Ühel jahedal ja pilvisel ôhtupoolikul kasutas Marcelino enamuse vendade äraolekut. Nagu ikka, olid kloostrisse peale vend Paha jäänud ainult vend Gil aias ning vend Puder, kes ôiendas köögis ja valvas ka ust. Marcelinol oli valmis vaadatud kepp, millega trepiastmeid katsuda ja kui saab, siis ka pööninguakent lahti teha.

Vaikselt, ehkki kogu aeg Manueliga vesteldes, ronis poiss trepist üles. Neljandal vôi viiendal astmel kägises puu paljaste jalgade all nii, et tal süda rinnus hüppama hakkas.

"Manuel, ole ettevaatlik," ütles poiss oma sôbrale ja ronis edasi. Seekord ei viitnud ta kolikambris aega, vaid läks otse pööninguukse juurde. Poiss lükkas ettevaatlikult ust, sest teadis juba, et see avaneb väga häälekalt ja jäi kuulatama, kas seest kostab midagi - kasvôi ainult mehe hingamist. Aga ei: Marcelino kuulis ainult omaenda südame ~~ägedat~~ kloppimist. Ta lükkas ukse natuke laiemalt lahti, pistis pea sisse nagu eelmisel korral, vaatas ja kuulas. Ta oleks kuulnud ka kôige tasasemaid hääli, ka niisuguseid,

nagu teeb pisike putukas, kes elab puu sees ja keda kutsutakse toonesepaks. Aga ta ei kuulud midagi. Lôpuks nägi ta suurt meest: mees oli samasugune nagu eelmisel korral ja polnud kuulda, et ta oleks hinganud. Mees tundus Marcelinot vaatavat, kuid oli pime ja poiss ei näinud ta silmi. Et näha, mis mees ette vôtab, pistis poiss kepi ukseprao vahelt sisse, ise hirmul, aga samas väga pônevil. Kepp puudutas juba mehe jalgu, aga midagi ei juhtunud. Kindlasti oli mees haige vôi koguni surnud. Marcelino otsustas sisse minna, kuid enne vaatas ta trepi poole ja ütles väga vaikselt:"Hoiata mind, Manuel, kui môni vend tuleb!"

Ta hakkas värisema, môeldes sellele, mis saab, kui vend Puder vôi vend Gil ta sealt leiavad vôi ehk vend Pimm-Pômm, kes alati esimesena tagasi jôudis, kuigi tal olid kogu kloostri peale kôige lühemad jalad. Enam veel kartis poiss abti, ehkki ta teda ka kôige rohkem armastas. Selle üle järele môelnud, suutis poiss lôpuks ühe jala üle läve tôsta; siis tuli keha järele ja lôpuks teine jalg. Ta oli pööningul. Poiss astus mône sammu edasi ja komistas millegi otsa, mida ta ilmselt ei olnud näinud. Kostis müts, mis Marcelinole tundus kôuekärgatusena. Ta tardus soolasambaks, hing rinnus kinni. Süda tagus kohutavalt. Kui mees nüüd selle kära peale ärkab, ta kinni vôtab ja minema viib! Tema, kes ta ei olnud veel kuueaastanegi, mis ta oleks saanud ette vôtta? Marcelino hambad plagisesid hirmust. Aga natukese aja pärast nägi ta, et midagi polnud juhtunud: ei tulnud ühtegi venda ega polnud mees ärganud ja üldse oli kôik vaikne. Julgust saanuna ja jalgu ettevaatlikult tôstes, et mitte enam kära teha, kepp ette sirutatud, läks Marcelino akna juurde. Pragudest paistis valgust. Nii nägi Marcelino, kuidas akent lahti teha. Sellega läks tal tükk aega, sest

ilmselt polnud akent enam kaua aega avatud. Äkki kuulis ta tuttavat heli ja naeris omaette: ehmunud rott pages peidupaika. Lôpuks sai ta akna paotada ja vaatas nüüd mehe poole.

Marcelino polnud kunagi nii suurt Ristilöödut näinud. Jeesus oli elusuurune ja tema rist kôrge nagu puu. Marcelino läks risti juurde. Kui ta vaatas Issanda nägu, verd, mis okaskrooni tekitatud haavadest Ta laubale voolas, ristipuu külge naelutatud käsi ja jalgu ning suurt küljehaava, siis tundis poiss, kuidas tal silmad vett täis valguvad. Jeesuse silmad olid lahti, kuid Ta pea oli vajunud paremale käsivarrele ja Marcelinot Ta näha ei vôinud.

Laps pööras ennast nii, et Jeesus teda näeks. Jeesus oli väga kurnatud ja Tema habe langes salkudena rinnale. Ta pôsed olid auku vajunud ja pilk äratas Marcelinos suurt kaastunnet. Marcelino oli palju kordi Jeesust näinud, kuid ainult kabeli altarimaalil vôi väikestel, mänguasjamoodi krutsifiksidel, mida vennad kaelas kandsid. Kunagi polnud ta Jeesust näinud "päriselt" nagu nüüd, alasti ja elusuuruses, nii et tal vôis ümbert kinni vôtta.

Puudutades Tema kôhnu jalgu vaatas ta üles Issanda poole ja ütles pikemalt môtlemata:

"Sa näed näljane välja."

Issand ei liigutanud ega öelnud midagi. Äkki tuli Marcelinole hea môte ning ennast ülespoole küünitades, et Jeesus teda kuuleks, ütles ta uuesti:"Oota, ma tulen kohe."

Ta läks ukse juurde ja sealt trepile. Issanda väljanägemine oli poisile nii sügava mulje jätnud, et ta ei tundnudki muret kära pärast, mida ta vôis teha. Trepist alla minnes môtles ta, mida vend Pudrule ette luisata. Aga selle asemel, et kohe kööki minna, läks ta kôigepealt akna juurde,

kust avanes vaade juurviljaaeda. Näinud, et vend Gil on hästi kaugel peenra kohal kummargil ja teeb tööd, hôikas ta:

"Vend Puder, vend Puder, tulge välja, siin on üks hirmus suur loom!"

Nii öelnud, jooksis Marcelino köögiukse juurde puukasti taha peitu. Varsti nägi ta, kuidas vend Puder välja tuli midagi omaette pomisedes. Siis sööstis Marcelino välkkiirelt kööki, kahmas pihku esimese söödava asja, mis silma hakkas ning jooksis trepist üles. Pööningule jôudnud, lipsas ta uksest sisse, läks Kristuse juurde, sirutas käe Tema poole ning pakkus Talle kaasatoodud toitu.

"Tead, mul on ainult leiba," ütles poiss, küünitades käe nii pikaks, kui sai. "Mul oli nii kiire, et ma ei leidnud muud."

Siis sirutas Issand käe, vôttis leiva ja ristipuule naelutatud nagu Ta oli, hakkas sööma. Marcelino vôttis oma kepi ja sandaalid, lükkas akna kinni ja hiilis välja, öelnud enne Issandale vaikselt:

"Ma pean minema, sest ma luiskasin vend Pudrule. Aga homme toon sulle rohkem ."

Poiss tômbas ukse kinni ja kihutas trepist alla vend Putru otsima. Marcelino oli rahul. Nüüd oli tal uus sôber lisaks Nudipeale, kitsele ja Manueli varjule. * * *

Järgmistel päevadel oli Marcelinol vôimatu oma uut sôpra vaatama minna: püha Franciscuse päevani oli jäänud üheksa päeva. Tulekul oli suur püha - sündmus kloostri elus. Mungad tulid varem koju, pühendusid veelgi rohkem patukahetsusele ja sôid väga tagasihoidlikult. Kôik olid haaratud vagast tegevusest. Marcelinole oli Assisi Franciscus hea sôber, sest ta oli munkadelt selle pühaku kohta kuulnud rohkem kui enamus täiskasvanud inimesi linnas. (Ainus asi pühaku eluloos, millega Marcelino leppida

Marcelino
pdnud
kunagi nii
suurt
Röstilõõdut
näinud. 6
(lk. 24)

ei suutnud, oli see, et ta oma hobuse ära müüs. Hobused on ju nii suured ja ilusad, nagu näiteks need, keda ümbruskonnas korda pidavad politseinikud vahel kloostri ukse külge sidusid.) Ka Marcelino pidi aitama kloostri suurpäevaks ettevalmistusi teha ja tihti jäi ta vaatlema suurt pühaku pilti altari juures, mille ees pôles nüüd rohkem küünlaid kui harilikult.

Ühel ööl oli jälle äike ja Marcelino, keda vaevas ühelt poolt hirm ja teiselt poolt môte sôbrast üleval pööningul, elas seda veel raskemalt üle. Vähe puudus, et ta oleks hirmu ja välgusähvatuste kiuste üles roninud, et viia môni tekk vôi môni suurrätt Issandale seal pööningul, kes oli kindlasti külma tuule ja vihma käes, mis halvasti kinnikäivast aknast sisse pääsesid. Viimaks jôudis vaevade öö lôpule. Lôpule jôudis ka ooteaeg ning saabus püha Franciscuse päev. Lôpetanud tavalised tööd kloostris ning väljas, tähistasid mungad suure pidulikkusega oma patrooni mälestuspäeva. Nad sôid koguni veidi annetuseks saadud liha ja tegid lahti môned pudelid kohalikku punast veini, mis neile pidulike sündmuste puhuks kingitud oli. Sel aastal toodi neile suureks pühaks vankri tervelt pool lehma. Ei Marcelinol ega Nudipeal olnud midagi liha vastu, mis pealegi oli nii hôrk, nagu nad veel kunagi varem polnud maitsta saanud. Aga pärast sööki, kui Marcelinol lubati välja minna, kahetses ta, et polnudki lihast ôiget mônu tundnud, vaid oli pidanud kogu aeg môtlema oma sôbrale seal üleval. Temal ju polnud ei liha, leiba ega tilgakest vett.

Marcelino ei jôudnud ära imestada, kuidas mees küll vôis nii kaua elada ainult sellest tükikesest leivast, mis Marcelino oli talle rohkem kui kahe nädala eest viinud. Sellest kôigest môeldes tegi Marcelino köögis tiiru ja nägi, et üle poole

toodud lihast on alles. Môte, et seda jätkub järgmiseks ja veel môneks päevaks, rahustas poissi, nii et terve ülejäänud päev möödus tal lemmikvallatuste tähe all. Nudipea, poisi kitsest amm ega seinaltleitud sisalikud - keegi ei pääsenud poisi ulakustest ja kiusamistest.

Pühad sai mööda, elu kloostris pöördus tavalistesse rööbastesse ning jätkusid ettevalmistused talveks. Alailma tuli vôi läks keegi ja Jumala abiga kasvasid tagavarad nagu ikka sel aastaajal. Veel enne, kui liha otsa sai, oli Marcelino unustanud oma ônnetu sôbra üleval pööningul ning alles mitme päeva pärast tuletas poiss teda jälle meelde. Oli just viimane lihapäev ja Marcelino nägi äkilise ehmatusega, et allesjäänud lihast jätkub kloostrielanikelegi hädavaevu. Kahetsusega môtles ta sellele, kes oli ristile naelutatud - näljas, kahvatu ja nôrkenud. Poiss otsustas veel samal päeval üleval ära käia, saagu mis saab, ja varustatud oma ~~püha~~ leiba kepiga, otsis vôimalust midagi kaasa haarata. Vend Puder ei lahkunud köögist minutikski ja Marcelino sai jälle vaeva näha. Lôpuks tabas ta hetke, kus hea munk nägemas polnud. Ta pistis taskusse tüki praeliha ja veidi aega hiljem paksu viilaka leiba - sedasama kôva leiba, mida mungad sôid. Niiviisi varustatud, vôttis Marcelino südame rindu ja läks. Poiss oli juba harjunud sellega, et tema ettevôtmised ônnestuvad ning jättis seekord isegi sandaalid jalga. Endiselt oli ta siiski hästi ettevaatlik, et mitte kahtlast kära teha. Pööningul enam midagi kartmata läks poiss otsejoones akna juurde ja tegi selle lahti. Siis vaatas ta mehe poole ja nägi, et midagi polnud muutunud. Ta läks risti juurde ja ütles Jeesusele:

"Ma tulin üles, sest täna oli liha."

Endamisi môtles poiss:"Mis siis, kui ta teab, et liha on

juba nii kaua olnud ja mitte ainult täna?" Aga Issand ei öelnud midagi. Marcelino ei lasknud ennast Tema vaikimisest segada, vaid võttis liha ja leiva välja, pani lauale, mis imekombel veel kuidagi püsti seisis ning Jeesuse poole vaatamata ütles Talle:

"Sa võiksid täna alla tulla ja laua taga süüa."

Öeldud, tehtud. Poiss tiris laua juurde tooli, mis oli kohutavalt raske ja pisut lombakas.

Siis keeras Issand veidi pead ja vaatas Marcelinot ääretut armastust täis pilguga. Ta astus ristilt maha ja tuli laua juurde, pööramata Marcelinolt silmi.

"Kas sa ei karda?" küsis Issand. Aga Marcelino mõtles muust ja ütles omakorda:

"Tookord öösel, kui äikesevihma sadas, oli sul vist küll hirmus külm?"

Issand naeratas ja küsis uuesti:

"Kas sa ei karda mind?"

"Ei!" kostis poiss talle rahulikult otsa vaadates.

"Sa siis tead, kes ma olen?" küsis Issand.

"Jah!" vastas Marcelino. "Sa oled Jumal!"

Siis istus Issand laua äärde, jagas liha ja leiva ära nii, nagu Tema üksi seda teha oskab ja hakkas sööma. Marcelino pani käe sõbramehelikult tema paljale õlale.

"Oled sa näljane?" küsis ta.

"Väga!" vastas Issand.

Kui Jeesus liha ja leiva söömise lõpetas, vaatas Ta Marcelinole otsa ja ütles:

"Sa oled hea laps ja ma tänan sind."

Marcelino vastas elavalt:

"Nudipea ja teistega teen ma samuti."

Samas mõtles ta jällegi millestki muust ja küsis uuesti:

"Kuule, su nägu, käed ja jalad on üleni verised. Kas su haavad ei valuta?"

Issand naeratas jälle. Siis pani Tema omakorda käe poisi pea peale ja küsis pehmelt:

"Tead sa, kes mind haavasid?"

Marcelino vastas silmi pilgutades.

"Tean, halvad inimesed."

Issand langetas pea ning Marcelino kasutas juhust - võttis Tal väga ettevaatlikult okaskrooni peast ja pani lauale. Issand laskis sel sündida ning vaatas poissi, silmis nii palju armastust nagu Marcelino veel kellegi silmis polnud näinud. Äkki küsis poiss Jeesuse haavadele osutades:

"Kas mina ei võiks neid sul terveks teha? Sinna pannakse ühte vedelikku, mis kipitama ajab. Minul parandab ta küll kõik haavad." Jeesus noogutas.

"Võid küll. Aga ainult siis, kui sa väga hea laps oled."

"Ma olengi," tõttas Marcelino vastama.

Ja tahtmatult libistas ta käega üle Issanda haavade ning määris ennast pisut verega.

"Kuule," ütles laps,"mis oleks, kui ma sul naelad välja kisuksin?"

"Siis ei püsiks ma risti peal," vastas Issand.

Nüüd küsis Ta Marcelinolt, kas poiss teab Tema lugu, ning poiss vastas, et teab küll, aga ta tahaks seda Issandalt endalt kuulda, et veenduda, kas see on ikka tõsi. Ja Jeesus jutustas talle oma loo. Ta rääkis sellest, kuidas Ta lapsena koos puusepast isaga tööd tegi. Sellest, kuidas Ta kord ära kadus ning linnas kõige vanemate ja targemate meestega rääkimas leiti. Sellest, kuidas Ta suureks kasvas ja mis Temast edasi sai ning kuidas Ta jutlustama hakkas, kuidas endale õpilasi ja sõpru leidis ning kuidas Teda siis peksti ja

mônitati ning lôpuks oma ema silme all risti löödi. Nii saabus ôhtu, varjud hakkasid pikaks venima ja lôpuks jättis Marcelino hüvasti, lubades järgmisel päeval kindlasti tagasi tulla. Marcelino oli nutnud ja Jeesus ise tômbas käega üle tema silmade, et mungad midagi ei märkaks. Siis küsis Marcelino Jeesuselt, kas Talle meeldiks, kui ta homme uuesti tuleks vôi on see Talle ükskôik ja Jeesus, kes oli söömise lôpetanud ja hakkas ristile tagasi minema, vastas:

"Meeldiks küll. Mul oleks hea meel, kui sa homme jälle tuleksid, Marcelino."

Marcelino läks pisut jahmunult pööninguuksest välja, môeldes, kust Issand vôis teada, et teda hüütakse just Marcelinoks ja mitte mônda muud moodi nagu vend Gili vôi vend Putru ehk kasvôi Nudipead. Alla minnes môtles ta veel sellest, kuidas küll vereplekid iseenesest ära said kaduda.

Marcelino magas väga hästi. Kui ta järgisel hommikul ärkas, siis polnud ta isegi midagi unes näinud - ei putukaid ega torme, isegi mitte seda imehead liha, mida ta oli söönud. Kohe tuli talle meelde lubadus, mille ta oli andnud mehele üleval pööningul. Kogu hommikupooliku murdis ta pead, kuidas küll niimoodi tihti üleval käia, et keegi seda ei märka ja mida söödavat küll seekord sôbrale viia. Juhtus, et olukord kujunes soodsamaks, kui ta oli lootnud. Poiss põikas kööki ja leidis, et see on tühi. See oli hea, sest vend Puder ei võtnud teda just alati lahkelt vastu. Ta teadis, et Marcelino ei satunud kööki juhuslikult, vaid tuli ikka mõnd tükikest liha saama. Kähku pistis poiss suure tüki leiba taskusse ja laskis pilgul ringi käia, et näha, mida veel saaks kaasa viia. Aga ta ei näinud midagi peale tulel podiseva suure kapsapoti ning pidustustest üle jäänud pooliku veinipudeli. Ta haaras jooksu pealt messingist kannu, täitis

selle ääretasa ja suundus pikemalt aega viitmata trepi poole. Treppi tundis ta juba hästi ega kartnud enam üles ronida. Õnneks oli ta oma aknavamise kepi pööningule jätnud, nagu talle meenus poolel teel. Muretult astus poiss uksest sisse. Juba pimedas teretas ta meest ja Issand vastas talle ristilt:

"Tere, mu hea Marcelino!"

Kui valgus hakkas läbi kitsa aknakese tuppa pääsema, läks Marcelino laua juurde ja pani sellele kõigepealt veini, millest oli natukene maha loksunud ning seejärel leiva. Issand oli juba sõnatult oma ristilt alla tulnud ja seisis tema kõrval.

"Kuule," ütles Marcelino ja limpsis sõrmi, mis olid veiniseks saanud,"ma ei tea, kas vein maitseb sulle? Vennad räägivad, et see annab sooja. Ja siis ma mõtlesin veel,"jätkas ta, jätmata Issandale aega vastamiseks, "tuleb talv nagu eelmisel aastal ja et..." ta tegi pausi, vaadates Issandale väga pingsalt otsa.

"Ja et mida, Marcelino?" julgustas Jeesus.

"Noh,et..." Marcelino kõhkles. "Noh, et ma võiksin sulle mõne teki või suurräti tuua, mille sa saaksid ümber võtta. Et sul nii hirmus külm ei oleks. Aga ma ei tea, äkki on see varastamine?"

Issand oli istunud ja Marcelino istus Tema kõrvale, vaadates, kuidas Ta leiba sõi ja aeg-ajalt messingkannu huultele tõstis. Siis ütles Issand talle:

"Eile jutustasin mina sulle oma loo, aga sina ei ole mulle veel oma lugu jutustanud."

Marcelino ajas silmad pärani ja vaatas üllatunult Issandale otsa.

"Minu lugu," ütles laps, "on alles väga lühike. Mul ei olnud vanemaid. Mungad leidsid mu, kui ma alles päris

pisike olin ja kasvatasid mu üles kitsepiima ja leemega, mida vend Puder mulle keetis ning ma olen viie ja poole aastane."

Siis ta peatus korraks ja jätkas:

"Mul ei ole ema." Ja siis äkki küsis ta Issandalt:

"Sinul on ema, eks ju?"

"Jah," vastas Tema.

"Ja kus ta on?" päris Marcelino.

"Sealsamas, kus sinu ema," vastas Jeesus.

"Ja missugused emad on?" küsis laps. "Ma môtlen tihti oma ema peale ja üle kôige tahaksin ma teda näha. Kas vôi ainult korraks."

Siis rääkis Issand talle, missugused on emad. Ta jutustas sellest, kui lahked ja ilusad nad on ja kuidas nad oma lapsi alati armastavad ja et nad on valmis ise toidust, joogist ja kehakattest ilma olema, et neid lastele jätkuks. Issandat kuulates täitusid Marcelino silmad pisaratega ja ta môtles oma tundmatule emale, kelle juuksed on palju peenemad, kui Nudipea karvad ja silmad palju suuremad ning leebemad kui kitsel vôi Manuelil, kellel oli ema ja kes nuttes "mamma" hüüdis, kui Marcelino teda pesupulgaga ninast pigistas, nii et tal ninaalune märjaks läks.

Lôpuks oli Marcelinol aeg alla minna, sest kell kutsus sööma. Issand läks ristile tagasi.

Jeesuse jutustus emadest oli olnud nii haarav, et Marcelino unustas Talt okaskrooni peast vôtta. Poiss tôotas endale järgmine kord seda kindlasti meeles pidada ja ükskord see koguni katki murda, et ta enam Jeesust ei vaevaks.

Marcelino südames toimus midagi kummalist. Kui ta ei saanud üles oma sôpra vaatama minna, ehkki ta kogu aja temast môtles, läks ta kabelisse ja otsis seal püha

Franciscuse pildilt üles väikese krutsifiksi, mida pühak käes hoidis. Krutsifiksil tundis ta ära pööningumehe näojooned. Ka kôik tema sônad tulid poisile meelde. See tôi talle suurt kergendust, kuid äratas mônesugust kahtlust vendades, kes polnud sugugi harjunud poissi kabelis nägema.

"Mida sina siin teed?" päris temalt kord pahuralt vend Pimm-Pômm, sakristan.

Marcelino käis veel palju kordi üleval. Mônikord viis ta Issandale ôige kummalist toitu, mis võis koosneda kas pähklitest vôi juba krimpsutômbunud viinamarjadest ja kôrbenud leivakoorikutest kuni mahakukkumisest mullase kalatükini välja. Aga Jeesus ei teinud sellest mingit numbrit, vaid sôi Marcelino suureks rôômuks kôik ära. Aga enamasti viis laps talle veini ja leiba. Marcelino oli avastanud, et neid kahte asja on tal kôige kergem kätte saada. Ta oli leiutanud viisi, kuidas avada môned pudelid kasti seest pööningu kôrval kolikambris. Veel oli ta märganud, et need kaks asja tegid Issandale kôige suuremat heameelt. Ühel päeval ütles Jeesus Marcelinole soojalt naeratades:

"Tänasest päevast peale on sinu nimi Marcelino Leib ja Vein!"

Marcelinole meeldis see nimi. Siis rääkis Issand talle, kuidas Ta ise oli tôotanud olla alati elavana inimeste juures, kuigi nad olid Ta risti löönud. Ta oli andnud kindla lubaduse olla elavana altaril leiva ja veini kujul, mida preester pühal missal sôi ja jôi.

Poiss oli uhke, et ta nimi pole enam lihtsalt Marcelino, vaid Marcelino Leib ja Vein. Ühel päeval refektooriumis vaikivate vendade hulgas süües ütles ta selle välja, hôigates valjusti, et kôik kuuleksid:

"Minu nimi on Marcelino Leib ja Vein!"

Môned vennad vaatasid tema poole naeratades ja teised vihaselt, sest söögi ajal ei tohtinud rääkida, pealegi veel abti ja kloostrivendade ees. Abt näis ärritunud olevat kui ta Marcelinole otsa vaatas ja poiss hakkas värisema, sest see pilk tundus temast läbi tungivat ja kôik ta salapärased môtted ning mälestused ära nägevat.

Miski ei seganud Marcelinot Jeesusega sôbrustamast. Poiss viis Talle ikka toitu ning tal oli ônnestunud ka lubatud tekk üles viia, küsimata endalt enam, kas see on vargus vôi ei. Loomad huvitasid teda nüüd hulga vähem ja lõpuks oli Nudipea see, kes teda taga otsis. Marcelino ei ajanud enam loomakesi taga ja tema veepurgid vôi aukudega karbid vedelesid nurgas ning ta tundus endassesüvenenud ja nukker ning käis tihti kabelis. Vendadel, kes nägid teda nii muutununa, tärkasid kahtlused ja nad jälgisid teda salamisi hulga tähelepanelikumalt. Marcelino pea oli täis kôige salapärasemaid môtteid. Manuel oli tal meelest läinud juba seitse päeva polnud ta käinud vaatamas ~~näinud~~ kitse,oma amme. Ta polnud vend Pudrule enam vempe visanud ega kloostri ülakorrusel vend Paha vaatamas käinud. Abt oli poisi pärast mures ning käskis kôigil vendadel tema järele valvata. Siis hakkasid köögis juhtuma kummalised asjad.

++++++++++++++++++

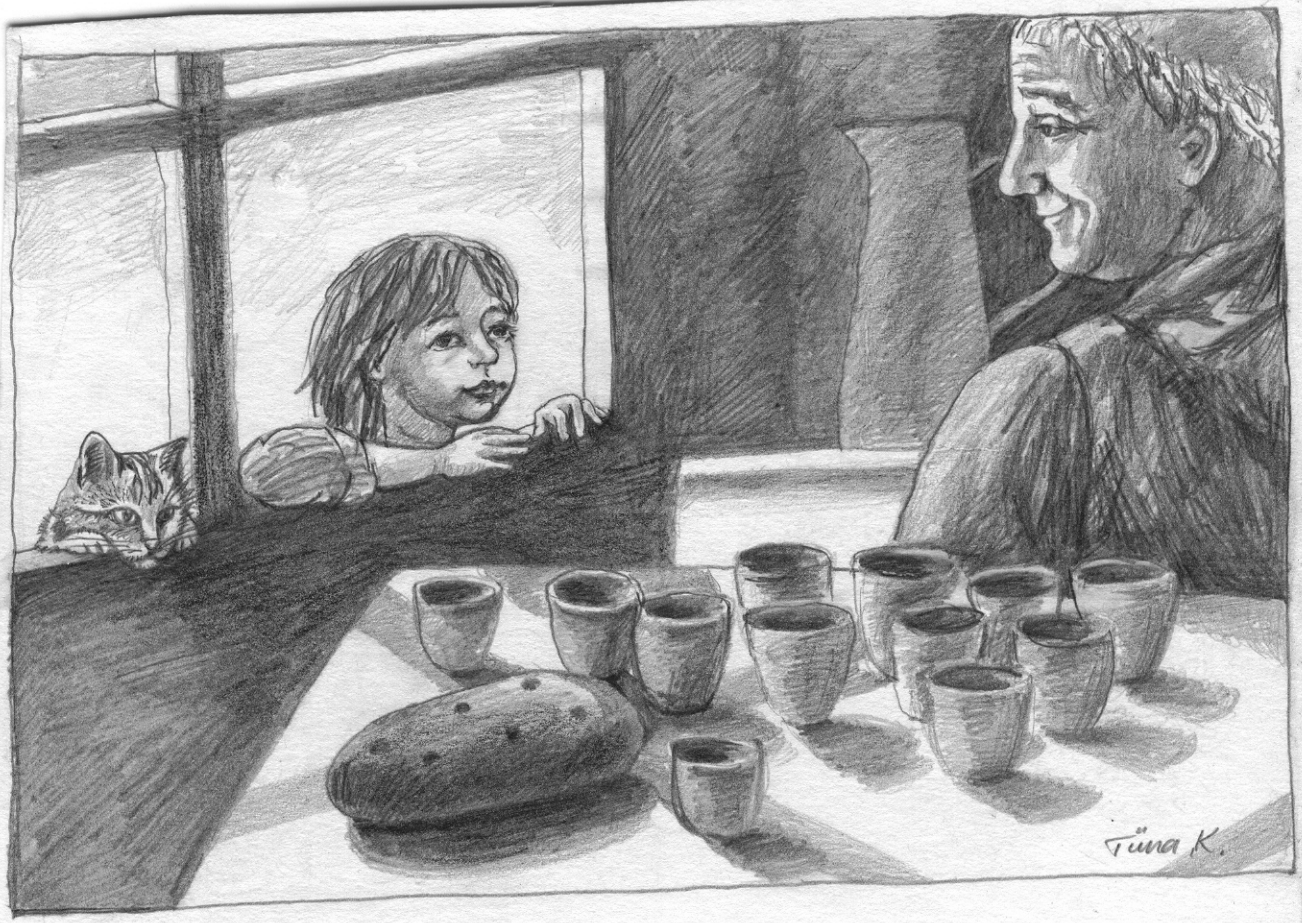

„Vend Puder, vend Puder, tulge rälja, sün on üks kõrmus suur loom!“

lk 25

Abt oli Marcelino pärast mures. Vend Paha kaebas, et Marcelino ei käi teda enam vaatamas. Kits oli rahutu ning äkki suri Nudipea ja Marcelino mattis ta vendade käsu peale ainsatki pisarat valamata aianurka. Vend Uks ja Ristivend kuulsid nüüd äkki oma õigeid nimesid ja esimest korda elus tuli Marcelino vend Pimm-Põmmile appi kabelit koristama. Vend Puder käis ringi jahmununa, segaduses ja uskus, et tal on mäluhäired, sest iga päev tuli kaheteistkümnest - koos Marcelinoga kolmeteistkümnest -portsjonist üks puudu. Ka teised vennad leidsid, et Marcelino on väga muutunud. Nii paistis, et juba mõnda aega on kogu elu kloostris pea peale pööratud.

Lõpuks, ühel päeval kutsus abt terve koguduse kokku, peale vend Gili, kellel oli antud korraldus Marcelino kooliraamatute ostmise ettekäändel külasse viia. Ja talvgi oli juba lähedal. Abt rääkis vendadele oma kahtlustest ja küsis neilt nõu Marcelino muutunud käitumise asjus.

"Minu arust on ta tõsisem ja temast on juba väike mehehakatis saanud," ütles Ristivend.

"Minu meelest on ta parem laps, kuigi teeb vallatusi," ütles vend Puder.

"Minu arvates on ta vagamaks muutunud," ütles vend Pimm-Põmm.

Viimasena võttis sõna abt:

"Meie Marcelino ei ole enam niisugune nagu varem," ütles ta.

"Tema karbid ja purgid seisavad tühjalt," ütles üks vend.

"Ükskord nägin teda palvetamas selle seina ääres, kus ta varem sisalikke püüdis," ütles vend, kelle nimi oli Pio. Marcelinole oli see nimi alati nalja teinud, kuna tibupoegi kutsuti samuti pio-pio-pio...

"Palvetamas?" päris abt väga huvitatult.

"Noh," vastas vend Pio natuke segadusse sattudes, "ta rääkis Jeesusest ja tegi, nagu räägiks Tema endaga." Vend Pio kohendas oma nöörvööd ja jätkas,"see ei ole minust vist ilus, aga ma peitsin ennast ühe puu taha ja kuulsin, kui ta ütles:"Tead, ma ei taha, et sa enam seda krooni kannaksid, ma murran ta kohe katki."

Tükk aega valitses munkade seas vaikus. Äkki kohtus abti pilk vend Pudru omaga, kes polnud seni ühtegi sôna öelnud.

"Kuulge, vend," ütles abt talle, "kas teie ei arva, et selle toiduportsjoni, mis teil iga päev puudu jääb, vôib Marcelino teiste nägemata ära näpata."

Vend noogutas sônatult. Ja abt jätkas:

"Peame tal rohkem silma peal. Ja teie, vend, valvake oma kööki ning ärge lubage, et nii väike laps teid ninapidi veaks."

Nii kavandas abt kôikvôimalikke viise poisi jälgimiseks. Kôik mungad käisid ringi kurbadena ja môtteis selle üle, kas last pole äkki tabanud môni senitundmatu haigus - nii eraldatud ja üksik nagu ta oli - ning kas sellepärast ei tule neil ehk temast lahkuda.

Pärast abti, kes oli tôeline pühak, ja vend Paha, kes oli juba nii vana, et valmistus surema, aga veel rahu ei leidnud, oli küllap vend Puder kôige heasüdamlikum, kes ka Marcelinot väga armastas. Aga sellest päevast alates, mil abt oli vennad kokku kutsutud, otsustas ta last silmas pidada ja nüüd ei jäänud enam ükski poisi retk vend Pudru valdustesse talle märkamata. Lugu kadunud toiduportsionitega ei andnud vend Pudrule hingerahu. Ta oli täiesti kindel, et valmistab leiba kolmeteistkümnele

inimesele, liha vôi kala samuti kolmeteistkümnele , suppi niisamuti. Puuvilja, kui oli, sôi kolmteist inimest. Ikka kolmteist: kaheteistkümnele vennale ning Marcelinole. "Kaheteistkümnele vennale ja Marcelinole," kordas hea vend Puder omaette.

Ühel päeval osutus valvamine edukaks. Marcelino tuli kööki, kui vend oli just toiduportsud veel kord üle lugenud ja leidnud, et neid on kolmteist nagu kord ja kohus. Vaevalt oli laps ära läinud, kui alles oli ainult kaksteist portsu. Niisiis pidi see olema Marcelino. Puudu oli üks leib ja üks kala. Vend Puder otsis Marcelinot igalt poolt, aga ei suutnud teda leida. Marcelino oli jäljetult kadunud. Kui söögiaeg kätte jôudis, istus poiss lauda ja sôi sama isukalt nagu alati. Seepärast tundus kummaline, et ta vôiks vahepeal suure tüki leiba ja kopsaka kala ära süüa. Vend Puder otsustas teda veel paremini valvata ning järgmisel päeval juhtuski nii: üks leivaports jäi puudu, sest ainus toit, mida sel päeval anti, oli supp herneste, riisi ja juurviljadega. Supp oli alles potis. Ka seekord kadus leib just siis, kui Marcelino köögist lahkus. Esmakordselt otsustas vend Puder abtile oma tähelepanekutest rääkida.

"Nüüd tuleb teada saada, mis ta selle toiduga teeb," ütles abt. "Kui te last toiduga märkate, järgnege talle nii, et ta tähele ei paneks."

Nônda vend Puder ka tegi ja ühel ôhtul nägi ta jahmatusega, et poiss toppis tasku täis ja suundus siis trepi poole, mis viis pööningule. Ometi oli talle kolikambrisse minek alati keelatud olnud. Imestunud vend järgnes talle, jäi ukse taha ning nägi ukseprag udest, kuidas pööning valgeks läks, kui poiss harjunud kombel aknaluugid lahti tegi. Aga rohkem ta ei näinud, sest ta pea hakkas ringi käima ja ta

Tiina
K.

oleks äärepealt minestanud ning ta suur keha kukkus mürtsuga põrandale. Siis ronis vend Puder, kes polnud enam noor, ettevaatlikult trepist alla ja läks tagasi kööki. Pole teada, kuidas tuli heale vennale mõte, et tegu võib olla mingi kiusatusega, aga kindel on, et järgmisel päeval palvetas ta kabelis palju kauem kui harilikult, paludes Issandat talle halastada ja mitte lubada, et üks eakas munk laseks ennast lolliks teha ja ei saaks hakkama väikesel lapsel silma peal hoidmisega.

Marcelino uut külaskäiku ei tulnud kaua oodata. Ka sel päeval oli toiduks supp ja Marcelinol õnnestus näpata ainult tubli tükk leiba. Munk hakkas talle järele hiilima, aga seekord oleks ta äärepealt avastatud. Laps suundus otseteed pööningule, kus vend Puder nägi teda kummargil ühe veinikasti kohal, mida vennad seal pidulikeks puhkudeks hoidsid. Siinkohal pidi munk tagasi alla minema, et teda ei nähtaks ja kaotas sellega jälle võimaluse poissi jälgida, sest poiss oli veinikannu täitnud ja pidi nüüd tagasi trepile tulema. Aga eks ole öeldud, et kolm korda on kohtu seadus ja nii oli ka selles loos. Juba järgmisel päeval, kui vendadel oli õhtusöögiks peale leiva ja kuuma puljongi umbes kolmkümmend küpseõuna, märkas vend Puder jälle, et puudu oli leib ja kaks õuna. Nüüd hakkas ta väikest näpumeest jälitama. Poisi kannul pööninguukse taha jõudnud jäi munk sinna valvama, ilma et teda oleks võidud näha. Sellest, mida vend ukseprágude vahelt nägi ja sellest, mida ta vaatepilti nähes tundis, ei tea me kuigi palju. Alles mitu tundi hiljem tuli heale vennale äkki meelde, et mõni päev tagasi oli laps temalt ootamatult küsinud:

"Kas sina ka Jumalaga räägid?"

Vend oli selle peale väga imestunud, aga suutis siiski

vastata, et räägib küll ja nimelt palves, mis ongi inimeste jaoks ainus viis Jumalaga rääkida, kui ei olda just pühak.

Munk laskus ülimas erutuses trepist alla ja sulges ennast otsekohe kabelisse. Aga ta ei rääkinud veel sônagi sellest, mida ta näinud oli, vaid valvas terve öö. Vôib üsna kindel olla, et seni, kui teised vennad magasid, sai tema kongis piits tööd. Nii väga kartis hea kokk, et on langenud kuradi kiusatuste ja nôiaväe ohvriks.

Sellegipoolest jätkas ta kahekordse innuga oma vaatlusi ja sai osa kôigest, mis pööningul iga päev sündis poisi ja Ristilöödud Jeesuse kuju vahel. Vennad hoidsid kuju kabelis, kuna see oli liiga suur ja ei mahtunud korralikult kabelisse. Kloostriülem ja kogu vennaskond lootsid kuju sinna paigutada siis, kui kabel saab ümber ehitatud. Kolmandal korral, tahtes kindel olla, et ta nägemusi ei näe, vôttis vend Puder julguse kokku ja pühendas asjasse vend Ukse. Enne oli ta pihtinud ühele preestrist vennale, et näeb hallutsinatsioone.

Ta jutustas vend Uksele, mida oli iga päev pööningul ukseprägudest kuulnud ja näinud. Vend Uks, kes oli sama vana ja heasüdamlik kui kokk, pakkus ennast talle saatjaks, et aidata venda neist kummalistest nägemustest lahti saada.

Tôepoolest, järgmisel päeval, kui parajasti oli puhkenud selline suur torm, mis varem sundis Marcelinot vendade juurest kaitset otsima, olid mungad kahekesi pööninguukse taga. Samal ajal, kui vend Puder vagalt palvetas, jälgis vend Uksehoidja sees toimuvat. Ka teine vend ei uskunud oma silmi ja kui nad lôpuks koos alla läksid, ütles ta vend Pudrule, et ilmselt on tegu mingi nôidusega, mille eest tuleb ka abti hoiatada. Siis tuli talle meelde lugu lapsest, kes oli näinud püha Assisi Franciscust Jumalaga rääkimas, ilma et

Franciscus teda oleks märganud ning kellest hiljem tôsine ja vaga munk sai. Vend Puder palus teist, et ta veel ühe päeva ootaks ja koos temaga veel korra üleval ära käiks, enne kui nad koos abti jutule lähevad. Teine vend lubas seda. Saabus öö ja torm rauges ning nüüd valvasid juba kaks venda terve öö, palvetades ja paludes Jumalalt valgustust, et neis salapärastes asjades selgust saada.

++++++++++++++++++++

Marcelino aga käis kôik need päevad ônnest segasena ringi. Vôiks öelda, et ta ei mäletanud midagi ja elas oma môtetesse süvenenuna. Ei loomad ega mungad, tema vanad sôbrad, ega isegi kits, tema amm, kes juba mitmendat päeva vanadusesurma äärel oma tarandikus vaevles, ei tormid, mis nüüd sageli kloostri ümber raevutsesid - miski ei suutnud teda lahutada tema sôbrast - mehest üleval pööningul ja nende vestlustest. Samuti oli Marcelino haaratud uuest kombest kabelis käia ning seal peaaegu magamajäämiseni silmitseda krutsifiksi püha Franciscuse pildil. Ühel ôhtul tuli ta otse kabelist voodisse kanda. Nüüd ei vaevunud laps enam kööki pääsemiseks vend Pudrule luiskama, vaid näppas otse tema nina alt tavalise toiduportsu ning ronis

trepist üles, hoolimata enam üldse sellest, et ta vôib kära teha ega isegi sellest, et keegi vôiks talle sinna järele tulla.

Tol ôhtul oli tema külakost olnud kôige tavalisem, just see, mille järgi ta Jeesuselt nime oli saanud: ainult leib ja vein. Jeesus tuli ristilt alla nagu tavaliselt, sôi poisi toodud leiba ja jôi veini nagu alati. Söömaaja lôpul, kui Marcelino Teda ainult silmitses, kuid sügavast austusest ja armastusest kammitsetuna Teda enam puudutada ei söendanud, kutsus Jeesus poisi enda juurde ning tema kleenukeste ôlgade ümbert kinni vôttes ütles:

"Hüva, Marcelino. Sa oled olnud hea poiss ja tänutäheks tahan ma sulle anda seda, mida sa kôige rohkem soovid."

Marcelino vaatas Talle otsa ega teadnud, mida vastata. Aga Issand, kes nägi tema südamesse, nagu Ta meie kôigi südameisse näeb, käis hellalt peale, pigistades oma pikkade sôrmedega poisi ôlga:

"Ütle, tahad sa saada mungaks nagu need, kes sinu eest hoolitsevad? Tahad sa, et Nudipea oleks jälle sinu juures vôi et su kits kunagi ei sureks? Tahad sa endale mänguasju, nagu on lastel linnas ja külas? Vôi tahad sa endale püha Franciscuse hobust? Tahad sa, et Manuel sinu juurde tuleks?"

Marcelino vastas kõikide küsimuste peale eitavalt ja ta silmad olid pärani ning Issand oli talle nii lähedal, et poiss ei näinud Teda enam.

"Mida sa siis soovid?" küsis Issand.

Ja siis vastas Marcelino äraoleva häälega, Issandale otse silma vaadates:

"Ma ei taha muud, kui näha oma ema ja pärast sinu oma ka."

Issand tômbas ta enda vastu ja pani poisi oma paljastele

pôlvedele istuma. Siis pani Ta oma käe poisi silmadele ning ütles talle ôrnalt:

"Jää siis magama, Marcelino."

Samal hetkel hüüdsid üksteist häält trepilt pööninguukse tagant:"Ime!" Uks lendas lahti ning kôik vennad peale vend Paha tormasid rüsinal tillukesse tuppa, kuhu nad kôik koos hädavaevu ära mahtusid.

"Ime, ime!" hüüdsid vennad ja abt. Aga kôik oli juba rahulik ja avatud aknast paistis valgus nagu alati riiulitele täis tolmunud raamatuid ning paberivirnu, mööblile ja küttepuudele ning Issandale, kes nagu ikka oma ristil rippus, liikumatu, kôhn ja kannatav. Ainult Marcelino lamas tugitoolis, justkui magaks. Mungad langesid pôlvili ja jäid nônda kauaks- kauaks, kuni olid täiesti kindlad, et Marcelino ei ärka enam. Siis astus abt poisi juurde, puudutas teda, näitas vendadele märkidega, et nad alla läheksid ning ütles ainult:

"Issand on ta enda juurde vôtnud, kiidetud olgu Issand!"

Mungad läksid kabelisse ja veetsid seal terve öö: valvasid altariastmetel lamava Marcelino surnukeha ümber ja nutsid rôômupisaraid. Vennad olid asetanud peaaltari ette pööningul olnud suure krutsifiksi - küll natuke viltu, sest teistmoodi ta ei mahtunud. Marcelino oli Issandas uinunud ja küllap nägi juba silmast silma oma ema, keda ta ei olnud tundnud.

Veel enne koitu asusid nooremad mungad jöudsal sammul ümberkaudsete külade poole teele, et jutustada juhtunust oma naabritele ja ôhtul hakkasid saabuma esimesed vankrid nendega, kes tahtsid kinnitust saada, et ikka tôesti oli juhtunud ime. Väikeses puukirstus magas Marcelino, naeratav ja roosapôskne. Kogu öö tuli inimesi - vankriga ja

Tuna K.

jalgsi - nagu palverännakule. Kuuldus kloostripoisi imelisest surmast oli juba kôikidesse küladesse jôudnud. Selsamal ööl oli surnud ka Marcelino kits. Aga vend Paha oli end äkki nii tugevana tundnud, et palus vendadel ennast kabelisse aidata, et seal krutsifiksi ees palvetada ja oma sôbra Marcelinoga hüvasti jätta.

"Mina elan," ütles hea munk nuttes "ja tema on siin!"

Keskpäeval toimus matuse puhul protsessioon. Laps pidi maetama lähima küla surnuaiale, sest seal oli ta hingekirjas, kuigi mungad oleksid matnud ta meelsamini endi juurde, väikesesse surnuaeda kloostri aias. Seda aga ei lubanud seadused ega ordureeglid ja ôhtu hakul asus lôpuks teele pikk rongkäik, kus olid koos vendadega ka külavalitsuste liikmed ja palju rahvast kaugematest küladest. Kohal oli ka Manueli pere ja Manuel ise, kes küll vaevalt enam mäletaski seda poissi, keda ta ühel ammusel ôhtul korraks oli näinud. Kôige rikkama küla valitsus oli saatnud kohale oma puhkpilliorkestri, mis mängis leinamarssi - väga aeglast ja kurba, helid justkui tükkideks hakitud, sest pillimehed olid üksteisest kaugel.

Kui Marcelino oleks elus olnud ja matust pealt näinud, siis oleks ta kindlasti märganud, et pillimees, kes selles orkestris trummi mängis, oli hästi kleenuke ja paistis, nagu vôiks ta oma trummi raskuse all iga hetk tasakaalu kaotada. Trompetimängija oli aga tohutu paks ja tundus suitsetavat, sest väike trompet näis tema käes sigaretipitsina.

Mungad laulsid ja orkester mängis leinamarssi. Inimesed palvetasid valjusti ja ainult lapsed hüplesid midagi môistmata naerdes keset teed. Oli imeilus ôhtu: just selline, nagu Marcelinole oli väga meeldinud, enne kui ta leidis endale sôbra üleval pööningul. Inimesed vankris ja hobuste

seljas järgnesid jalgsi kôndijatele protsessioonina. Äkki hakkasid môned vallatud kitsed, kes tee ääres karjas rohtu sôid ning keda ilmselt muusika ja laul olid ligi meelitanud, matuserongkäigule järgnema ning läksid koos matuselistega lausa surnuaiaväravani. Kui Marcelino kitsest amm oleks saanud seal olla, küllap oleks siis temagi mõne rohulible napsanud, kui Marcelino surnukeha maha asetati. Ma ütlen keha, sest hing oli juba läinud ema juurde taevasse, millest vennad talle nii palju olid rääkinud, Issanda juurde, keda Marcelino nii palju kordi oli pööningul söötnud ja jootnud.

Marcelino-loo autorist.

José María Sánchez-Silva on sündinud Madriidis 1917.aastal. Tema esimene raamat, jutustused, ilmus 1934.a. Peale Marcelino- raamatu on temalt lastele ilmunud veel "Eeslike Noa", "Luiso", "Suur väike","Ladise teine suvi","Ladis läheb läände", jt.

José María Sánchez-Silva on saanud mitmeid Hispaania kirjanduspreemiaid. 1968.a. sai ta ka Anderseni medali, seda esimese hispaania kirjanikuna.

José María Sánchez-Silva raamatuid on tôlgitud pea kôikidesse keeltesse. Kôige populaarsemaks on aga saanud "Marcelino Leib ja Vein".

Nime- ning sônaseletusi.

abt mungakloostri ülem

altar algselt Katoliku Kirikus lihtne laud armulauateenistuse pidamiseks. 6. sajandist alates kaunistati altarit reljeefidega ja puidule maalitud pealmikuga - altarimaaliga.

frantsiskaanlased

frantsiskaanlased mungad, kes elavad püha Franciscuse (1181-1226) eeskuju järele

"Issanda ingli" palve palve, mis algab sõnadega "Issanda ingel kuulutas Neitsi Maarjale...", ladina keeles "Angelus Domini".

Juudas Jeesuse Kristuse õpilane, kes ta reetis

katekismus lühike kristliku ususõpetuse käsiraamat

klooster hoone, milles elavad nunnad või mungad

krutsifiks rist ühes ristilöödud Jeesuse kujuga

missa Katoliku Kiriku jumalateenistus

patroon kiriku kaitsepühak, eestkostja

piht eksimuste ülestunnistamine, kahetsus ja hea otsus ennast parandada

preester Katoliku Kiriku vaimulik

protsessioon (pidulik) rongkäik

refektoorium söögisaal kloostrites

sakristaan kiriku teener, maja- ja varahoidja

Hea vend võttis vastsündinu sülle ja läis ta kloostrisse.

Issand kõnbas ta ende vaste ja pani ~~ta~~ paisi oma palfastele põlvedele istuma. ~~49~~ 42 (3)